

ΜΙΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τὰ τρία φαν τὰς μάτα μόλις με εδιδαν νά προχωρῶ κατ' ἔπανω τους ἄφηναν ἕνα γέλιο σκληρό καὶ ἄγριο καὶ ὀπισθοχώρησον. Μ' ἐκύτταζαν με μοχθηρία. "Ετριζαν τὰ κ ο φ τ ε ρ ἄ τους δόντια κ' ἄν μοροροῦσαν θά μ' ἐ κ ο μ ῆ τ ῖ α ζ αν, ἀσφαλῶς.

Στάθηναν τέλος λίγο περὶ πέρα, ἀπλῶσαν τὰ χέρια τους πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μοῦ εἶπαν με φωνὴ γεμάτη μοχθηρία :

"Εσὺ πού ξέρεις νὰ τὴν προστατεύεις, σκουληκὶ τῆς γῆς, δὲν θά μπορέσης αὐριο νὰ προφυλάξεις τὸν ἑαυτὸ σου. Καλὰ ἔκαμες καὶ τὴν ἔφερες ἔδω. Διψοῦσαμε τόσο ! Αὐτὴ θά μείνῃ μαζί μας καὶ σὺ θά χρησιμεύσης γιὰ τροφὴν τῶν λύκων. Τ' ἄκουε ; Διψῶμε...

Τὶς ἐκύτταε με ἄρρος καὶ ψυχραμία κ' ἐκούνησα τὸ κεφάλι μου ἀπληκτικά.

Αὐτὸ ταῖς ἔκαμε νὰ ἀγριέψουν. Τὰ μάτια τους σπιθοβόλησαν καὶ ξανάρχισαν νὰ με φοβρίζουν :

" Τί ἤθελες πού ἦρθες ἔδω πάνω ; " ἤθερες πῶς διψοῦσαμε ; " Ὅποιος ἔρχεται ἔδω δὲν φεύγει πειὰ κ' οὔτε σὺ θά ξεφυγῆς ; " ὅλες σου τὶς προφυλάξεις. Διψοῦμε, διψοῦμε πολύ ἀπὸ τότε πού μὰς ἄφησε " Ἐκείνος...

" Ἐκείνον δὲν θά τὸν ξαναδῆτε πειὰ ! εἶπα τότε με αὐστηρὴ φωνή.

Αὐτὸ τὶς ἔκαμε ἐντόπισοι. Κυττάχθηκαν μεταξὺ τους περιεργὰ καὶ ὑποχώρησαν λίγα ἀκόμη βήματα. Τοῦς φόβισε τὸ γεγονός, οἱ ἤθερα τὴν ὑπαρξὴ τοῦ ἀδελφοῦ τους. Κάτι ψιθύρισαν μεταξὺ τους καὶ ξανάφωσαν πρὸς τὸ μέρος μας.

" Ἐρχεσαι, λοιπόν, σὺν ἔχθρῳ ; Θέλεις νὰ μὰς φοβήσης ; Μὰς μιλᾶς γιὰ Κεῖνον ; Ποιὸς τοῖμάει νὰ τὸν γγίξῃ " Ἐκείνον ; Ποιὸς ξέρεις πού βρίσκεται ; Ξέρεις σὺ ; Καὶ ἔβαλες σὺ τὸ νοῦ σου νὰ παλαίσης μαζί μας ; Αὐριο αὐτὴ τὴν ὄρα θά σὲ κομματιάσουν οἱ λύκοι, ταπεινὴ θνητέ.

" Ἦσαν ὑπερόχως ὠραῖες, καθὼς μιλοῦσαν καὶ με φοβρίζαν. Διατηροῦσαν τὴν ὑπερηφάνεια τῆς ἀρχοντίσας των. " Ἦ ὠραῖοι τῶν εἶχε καὶ τὸ διαβολικό, μὰ ἦσαν ἀκαταμάχητα γοητευτικῆ...

" Ἐξαφνα ἐβλέψαμε πάλιν καὶ αἱ τρεῖς μαζί τὸ σκληρὸ, μοχθηρὸ γέλιο τους καὶ ἀρχισαν ν' ὑποχωροῦν, νὰ σβήνουν, νὰ χάνωνται, νὰ διαλύονται, σὺν νὰ ἦσαν πλασμένες ἀπὸ χιόνι, ἀπὸ καπνὸ, ἀπὸ ἀμίχλη, ὅπῃ τίποτε...

" Ὅταν ἐξαφανίσθηκαν ἐντελῶς, γύρισα γρήγορα στὴ φωτιὰ κ' ἔβριξα ξύλα γιὰτι εἶχαν ὀρχίσει νὰ σβήνῃ.

Αὐτὸ εἶχε ξεθαρώσει τοὺς λύκους, μὰ σὺν εἶδαν τὴν ἀναλαμπὴ καὶ τὶς φλόγες πού πετάχτηκαν ἀπὸ τὸ δυνάμωμα τῆς φωτιάς ξαναποχώρησαν γογγυλλίζοντας.

Ταυτοχρόνως γύρισα πρὸς τὴν κ. Μίνα καὶ τὴν ρώτησα :

" Εἶσθε ἰσχυρὴ τώρα ; Δὲν μοῦ ἐδόθη ἀπάντησις καὶ εἶδα με κατάπληξί μου πῶς κοιμότανε.

" Ἐπίσης τὰ ἀλογὰ μας δὲν ἀγογγόνουσαν πειὰ καθόλου. " Ὅλα αὐτὰ μ' ἔκαναν νὰ ἀπορήσω. Κάθησα κοντὰ στὴν κ. Μίνα καὶ προσάθησα νὰ τὴν ξυπνήσω, μὰ στάθης ἀδύνατον. Κοιμότανε βαθεῖα.

Τότε προσάθησα νὰ τὴν ὑπνοτίσω καὶ νὰ τὴν κάμω νὰ μιλήσῃ, ἐνῶ κοιμότανε, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀπέτυχα. " Ἐπειδὴ ὁμως ὁ ἔπος τῆς ἦταν ἐντελῶς ἦσυχος δὲν ἔλαβα κανένα δικτακτὸ μέτρο καὶ τὴν ἄφησα ἠσυχῆ. " Ἐπλησίαζεν ἄλλωστε ἡ αὐγὴ. " Ἐνα θαμπὸ ἀκόμη φῶς τρεμο-

φέγγιζε πάνω ἀπὸ τὰ βουνὰ πρὸς τὴν ἀνατολή. Οἱ λύκοι ἀρχισαν ν' ἀποτραβιόυνται οὐραγίζοντας θλιβερά, πειναλέα...

Πέταξα τότε μερικά ἀκόμη ξύλα στὴ φωτιὰ καὶ προχώρησα πατώντας πάνω στὸ χιόνι πρὸς τὸ μέρος πού ἦσαν δεμένα τὰ ἀλογα. Ἐκείνο ὄμως τὸ ὅποιο εἶδα μ' ἔβανε νὰ φριξῶ. Τὰ ἀλογα ἦσαν νεκρά ! Πῶς εἶχε συμβεῖ αὐτὸ ; Δὲν γνωρίζω.

" Ἡμερολόγιον " Ἰαννάθαν " Ἀρχερ

Νοεμβρίου 4. — " Ἐσπέρας. " Ἐχομε πληροφορία πῶς τὸ κιβώτιο τοῦ κόμητος ἀπεβίβασθη στὴν ἕρρα. Ἄλλοίμονο ὄμως ἐπάθαμε ἕνα δυστύχημα ! Ὁ μηχανισμὸς τῆς ἀτμάκατου ἐπάθε βλάβη καὶ καθυστερήσαμε. Τὶ θά γίνῃ πλέον ;

" Ὁ κόμης θά κατευθυνθῇ στὸν πύργο του. Καὶ ἡ Μίνα βρίσκεται ἐκεῖ. Θά τὴν ξαναδῶ ἀραγε πλέον ;

Τὸ κιβώτιον τὸ παρέλαβε, ὅπως ἐμάθαμε, σερεῖα ἀτσιγγάνων. Ἄραγε εἶνε ἀποφασισμένοι νὰ συγχροῦσθουν μαζί μας ὁ ἀνθρωποὶ αὐτοὶ ;

" Ἡμερολόγιον " Ἰατροῦ Σουάρδ

Νοεμβρίου 5. — Προχωροῦντες κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, εἶδαμε περὶ τὴν χαρουγὴν, πολὺ μακρὰν, συμμορίαν ἀτσιγγάνων νὰ φορτῶνε σ' ἕνα μεγάλο κάρρο, ὅμοιο με βαγόνι, κατὰ καὶ νὰ φεύγῃ σὺν δαιμονισμένη.

" Ἦταν τὸ κιβώτιο με τὸν κόμητα, δὲν ὑπόρχει ἀμφιβολία. Τὸ χιόνι πέφτει πυκνὸ. Στὸν ἀέρα ὑπάρχει μιὰ ἀλλόκοτη ἔξαισις...

Τὶ θά συμβῇ ; ... Μακρὰ ἀκούγονται ὀρυγμοὶ λύκων. Τὸ χιόνι καὶ ἡ πείνα τοὺς ἀναγκάζει νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ βουνὰ στὸν κάμπο καὶ ὁ κίνδυνος εἶνε μεγάλος.

" Ἐτοιμάσαμε τ' ἀλογὰ μας καὶ ξειναμε. Τίνος εἶνε τὸ γραφτὸ νὰ ζητήῃ στὴν περιπέτεια αὐτὴ ; Θά γυρίσουμε ὅλοι πίσω ; Νὰ τί δὲν ξέρει κανεὶς, νὰ τί κάνει τὴν καρδιά μου νὰ σφιγγεται...

" Ὑπόμνημα τοῦ καθηγητοῦ Βῆν " Ἐλισγγ

(Συνέχεια)

Νοεμβρίου 5. Μετὰ μεσημβρίαν. — Βρίσκομαι ἀκόμη στὰ λογικά μου ἔπειτα ἀπ' ὅσα συνέβησαν καὶ εὐχαριστῶ γι' αὐτὸ τὸν Θεό...

Μόλις ἡμέρασε καὶ οἱ λύκοι ἀπὸτο: βήχησαν καὶ ὁ φόβος τῶν φαντασμάτων δὲν ὄληχε πειὰ, ἄφησα τὴν κ. Μίνα νὰ κοιμάται κοντὰ στὴ φωτιὰ, μέσα στὸν ἱερὸ κύκλο καὶ πέρνοντας μιὰ σφῆρα πούχα κουβαλήσει μαζί μου προχώρησα πρὸς τὴν κυρίαν πύλην τοῦ πύργου. " Ἦμουν ἀποφασισμένος ν' ἀνοίξω καὶ νὰ μῶ μέσα, με κάθε θυσία, ἐρ' ὅσον ἦταν ἀκόμη ἡμέρα. Ἐπρεπε νὰ βρῶ τὸ μέρος πού ἐκωμόντο τὴν ἡμέρα ἡ ἀδέλφης τοῦ κόμητος.

Γιὰ νὰ μὴ κλεισθῶ καὶ φυλακισθῶ μέσα στὸν πύργο, ἀπὸ καμμιά ἄγνωστη αἰτία, δὲν ἀρέσκεθκα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐθρημμάτισα, ἐτσι ὅστε νὰ μὴ ξανανοίγῃ. Ἐσπασα ἐπίσης καὶ μιὰ πλαγινὴ πορτίτσα, γιὰ νάχω ὁδὸς καὶ ἐξόδους ἐλευθέρως, στὴ διαθεσί μου...

Εἶχα ὑπ' ὄψιν μου νὰ μῶ στὸν κατηραμένο αὐτὸν πύργο καὶ νὰ ἐρευνήσω ναῦρα τὴν σκάλα πού ὀδηγεῖ στὰ ὑπόγειά του. Ἐκεῖ, ὅπως γράφει τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ " Ἀρχερ, βρίσκεται τὸ παλῆο παρεκκλήσιο καὶ οἱ τάφοι τῶν προγόνων τοῦ Δρακόουλα. Κάπου ἐκεῖ ἐσπερε ν' ἀναπαύονται καὶ ἡ τρεῖς ἀδελφές τοῦ κόμητος.

Προχώρησα με θάρρος κ' ἀνέβηκα τὴν σκάλα. Ὅλα ἐκεῖ μέσα ἦσαν ὅπως τὰ περιέγραψεν ὁ Ἰαννάθαν. Παμπάλαια, γεμάτα σκόνη, σασιμμένα, ἔρημα...

" Ὁ κρότος τῶν βημάτων μου ἀντηχοῦσε μέσα στὸν τεράστιον αὐτὸν πύργο, τὸν ἀκατοκίτη καὶ φρικώδη.

Πέρασα διάφορες αἰθουσας. Παντοῦ ἀπλωνε τὸ σάβανό τῆς ἡ σκόνη. Ἀράχνης ἐπλεκαν τὰ ὑφάρδια τους στοὺς τοίχους... Τὸ σαράκι τριχοποῦσε μέσα στὰ ξύλα... Ὅλη ἡ καλῆ πολυτέλεια τοῦ πύργου τῶν κομῆτων Δρακόουλα κατέρρεε ὑπὸ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου.

Ἐπὶ τέλους δὲν ἄρχισα νὰ βρῶ τὴν σκάλα πού ὀδηγοῦσε στὸ ὑπόγειο νεκροταφεῖο. Δὲν κατέβηκα ἀμέσως. Ἄκουσα ἔξω οὐλαχὰ λύκων καὶ φοβήθηκα γιὰ τὴν κ. Μίνα. Συγχρόνως ἀπὸ τὸ σκεπτικὸ βάθος τῆς σκάλας ἔφθανε μιὰ ὀσμὴ σαπλά πού μ' ἔνιγνε... (Ἀκολουθεῖ)

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ !..

Ἀπὸ τὸν προσχευὸς φύλλον ἀρχίζει τὸ νέον μυθιστόρημα τοῦ Μιράμ Στούκερ τοῦ συγγραφέως τοῦ «Καπετὰν Βρυκόλακας»

« Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ »

Θά σᾶς γοηθεύῃ, θά σᾶς συναρπάσῃ, θά σᾶς δώσῃ καὶ ἀνατριχίσεις τοῦ τρόμου, θά σᾶς κάμῃ νὰ περμενετε κάθε ἑβδομάδα τὸ «Μπουκέτο» με ἀσφυράτη, με τρελλὴ ἀνυπομονησία.